

Ieremia

Capitolul 6

6:1 – Către copiii lui Beniamin

O neașteptată chemare a copiilor lui Beniamin. Beniamin era cea mai mică seminție din Israel și ea a rămas alături de Iuda în Sud contopindu-se cu Iuda. Și iată că Domnul adresează un mesaj specific rămășiței lui Beniamin din Ierusalim. Văd aici tot glasul îndurării care caută o soluție pentru popor. Acum soluția e căutată la rămășița lui Beniamin, ei fiind o minoritate în mijlocul lui Iuda. Minoritatea poate avea șansa să fie mai protejată de virușii care infectează majoritatea. Majoritatea era reprezentată de Iuda, iar minoritatea de Beniamin. Și astfel Domnul cheamă pe Beniamin. Măcar el să fie slavat. Măcar el să ia aminte și să iasă din Ierusalim înaintea judecății. Și dacă fiii lui Beniamin ar ieși cu toții din Ierusalim la mesajul lui Ieremia, poate și ceilalți locuitori ai Ierusalimului ar lua aminte! Și poate că prin ascultarea lor, cei din Beniamin ar putea deveni rămășița credincioasă care să mijlocească pentru Iuda și să salveze tot Iuda. Când Saul din Beniamin s-a împietrit, Domnul a lucrat prin David din Iuda. Poate acum era momentul ca să se inverseze rolurile: când Iuda s-a împietrit, Domnul putea lucra prin rămășița lui Beniamin. Dar se pare că nici cei din Beniamin nu au luat aminte la glasul lui Ieremia. Nici această soluție nu a funcționat în vederea salvării Ierusalimului. Capitolul 6 pare dedicat în special Ierusalimului. Ierusalimul apare și în cap.4 și în cap.5, dar focalizarea pe Ierusalim pare să se amplifice în capitolul 6. Vom vedea că Ierusalimul era sursa răului din Iuda precum și Iuda era sursa răului dintre popoare. Dacă Ierusalimul era vindecat, toată țara și apoi toată lumea putea căpăta vindecare.

6:2-9 - Judecata asupra Ierusalimului este inițiată de Dumnezeu însuși din pricina răutății ei.

V.2 ne surprinde din nou. Dumnezeu se indentifică cu Cel care va nimici Ierusalimul. Dar Ierusalimul este denumit în mod neașteptat: *Pe frumoasa și subțirica fiică a Sionului o nimicesc!* Apare un contrast între acțiunea divină (nimicirea) și obiectul nimicirii (pe frumoasa și subțirica fiica Sionului). Din acest contrast reiese și zbaterea și ezitarea și frământarea inimii lui Dumnezeu în actul nimicirii, căci nu nimicește pe oricine, ci tocmai pe frumoasa și subțirica fiică a Sionului. Dar nu este ea în capitolul 2 curva curvelor care a umplut tot pământul cu ale sale curvii? Cum de este ea numită acum astfel? Oare Domnul neagă realitatea hidoasă a Ierusalimului și o idealizează ca un îndrăgostit orbit de iubire? Dar Domnul este Domnul adevărului și chiar în 6:3-7 ni se arată că Domnul nu neagă hidoșenia Ierusalimului, ci vrea să o pedepsească. Atunci cum se explică 6:2? Probabil că aici Domnul privește Ierusalimul prin lentila trecutului sau a viitorului. El privește la ce a fost Ierusalimul pe vremea lui David, la ce ar putea să devină dacă s-ar căi și la ce va deveni în cele din urmă la finalul istoriei. Dumnezeu nu poate rupe identitatea Ierusalimului de trecutul și viitorul acesteia. Dumnezeu nu poate uita credinșia Ierusalimului de altădată, dar nici ce ar putea și ce va deveni Ierusalimul. Domnul e

centrat pe iubire, pe frumosul din celălalt, neuitând binele din trecut și nenegând potențialul bine din viitor. Dar inima mea e așa străină de a Lui. Când un frate cade sau îmi greșește eu uit repede binele și frumosul făcut de acesta în trecut și nici nu mă centrez pe ce ar putea deveni dacă ar accepta vindecarea. Ochiul meu rău rămâne centrat pe răul și greșeala prezentă a celuilalt. Domnul nu neagă greșeala prezentă, dar privește în același timp și spre credințioșia din trecut și spre posibila vindecare din viitor. Și pe această imagine tinde să se focalizeze ochiul Domnului, dar fără a nega boala prezentă. Ce exemplu de urmat. Dacă Domnul s-ar fi focalizat doar pe boala prezentă a Ierusalimului nu l-ar fi putut iubi până la capăt. Dar Domnul face apel la binele din trecut și la posibilul bine viitor pentru a găsi resurse pentru a răbda prezentul bolnav. Dacă în slujire te focalizezi asupra bolilor tale sau ale fraților tăi vei muri curând. Nu trebuie să negi bolile, dar trebuie să le încadrezi într-un ansamblu mai larg, prezentul bolnav trebuie așezat între binele din trecut, potențialul bine din viitorul apropiat și binele ultim din marele final. Suflete, adu-ți aminte de toate lucrurile frumoase din trecutul fraților tăi, și visează la cum vor arăta frații tăi după ce vor primi vindecarea! Și visează ore în șir la cum vor arăta ei când vor fi în slavă! Privește către subțirica și frumoasa fiica Sionului ca să o poți iubi până la capăt. Dumnezeu nu face apel la prezent căci în prezentul Ierusalimului nu putea găsi nici măcar un mijlocitor. Expresia TOȚI se repetă de multe ori în aceste capitole. Răul era generalizat și cuprinsese tot prezentul. De aceea Dumnezeu poate face apel doar la trecut și la viitor pentru a se încuraja pe Sine în actul iubirii. Dar în prezentul fraților noștri se găsesc și lucruri frumoase. Primul plan al slujirii trebuie să fie frumoasa și subțirica fiica Sionului, adică toate lucrurile frumoase din trecutul, prezentul și viitorul fraților noștri! Și de-abia în planul doi să fie Ierusalimul ca o fântână bolnavă. Așa se formează echilibrul slujirii și o iubire matură. Nu poți sluji pe fratele tău dacă-i negi bolile, dacă nu i le vezi, dacă-l idealizezi sau idolatrizezi. Dar dacă te centrezi pe acestea slujirea ta nu va dura mult și va degenera în mânia lui Moise, în depresia lui Ilie, în ura lui Iona, în amărăciunea și neputința lui Ieremia. Centrează-te asupra FRUMOSULUI din frații tăi! Caută cu atenție acest frumos, și chiar dacă e puțin, înmulțește-l în viitor. Închipește-ți cum ar arăta ei vindecați de diversele boli și mai ales cum ar arăta ei răscumpărați în slavă? Oare nu așa l-a încurajat Tatăl pe Isus după dezamăgirea provocată de Petru? Căci după musturarea lui Petru urmează schimbarea la Față. După ce mireasa pământească a falimentat lamentabil să fie un ajutor potrivit pentru al doilea Adam, Domnul îi arată Fiului cum va arăta Mireasa sa în slavă: Moise și Ilie fac ceea ce Petru și ucenicii ar fi trebuit să facă (vezi Comnetariul pe Matei 16). Desigur trebuie să învățăm să ne privim astfel și pe noi înșine. Ce suntem în Hristos, chipul Său din noi, vindecările viitoare, ce vom deveni, și apoi bolile urâcioase care ne vor chinui până la sfârșit. Așa învățăm îndelunga răbdare cu noi înșine.

Inițiativa pedepsirii o ia Dumnezeu. Imperativele care îndeamnă la împresurarea și nimicirea cetății vin din partea lui Dumnezeu (6:6). El nu este un actor pasiv în faza judecății doar îngăduind un rău nedorit de El să se abată asupra Ierusalimului. Nu, ci El este un actor Activ. El inițiază și tot El îndeplinește judecata. El este în jurul Ierusalimului și participă la asedierea cetății. Dar judecata nu vine din pricina unei greșeli sau a unor greșeli din partea Ierusalimului. Judecata vine pentru că paharul fărădelegilor Ierusalimului s-a umplut, pentru că

în el este NUMAI apăsare, pentru că este o fântână a răului pentru toată țara și pentru tot pământul. Judecata vine după sute de ani de îndelungă răbdare din partea Domnului. Și nu e vorba de o pedeapsă disciplinară izvorâtă din iubire (Domnul pedepsește pe fiul pe care-l iubește), ci e vorba de judecata finală izvorâtă din mânia divină. Ca și copiii ai Săi degustăm adesea pedepsele Domnului fără de care nu putem învăța sfințenia. Dar aici nu este vorba de o astfel de pedeapsă. Aici se anunță o judecată finală, o lepădare cumplită din partea Domnului. A nu se confunda deci acest act cu pedepsele Domnului pentru greșelile noastre multe din procesul sfințirii.

Ierusalimul a ajuns o fântână a răului (6:7). Ne aducem aminte de fântâna adâncului din Apoc.9 din care ies mulți demoni și de îngerii de la Eufrat care au activat prima dată pe față pământului. Acum înțelegem că acele dezlănțuiri demonice din Apoc.9 nu se întâmplă pur și simplu, pentru că sosise vremea lor, pentru că Domnul le trecuse pe agenda sa la un anumit moment istoric. Ele sunt cauzate de înmulțirea răului pe pământ. Răul de pe pământ cheamă noi demoni din adânc pe fața pământului. Și în Apocalipsa 17-18 descoperim SURSA înmulțirii răului de pe pământ, și anume curviile cetății celei mari, unde a fost răstignit și Domnul celor doi prooroci (vezi Apoc.11). E vorba de imaginea Ierusalimului apostat, a poporului apostat a lui Dumnezeu. E vorba de curva curvelor, de Biserica apostată. La fel cum răul din Ierusalim a săpat adânc, adânc de tot și a dezlegat din Fântâna adâncului Căpetenia Babilonului, la fel infidelitatea Bisericii va elibera din Adâncuri demonii din Apoc.9. Și nu întâmplător în Apoc.9 avem două imagini cheie FÂNTÂNA ADÂNCULUI și cei patru îngeri de la EUFRAT. Ambele imagini sunt inspirate din Ieremia, căci Ierusalimul e o fântână a răutății care cheamă marele rău de la miază-noapte, de la Eufrat. Babilonul este o cetate a Eufratului!

Dar îndurarea lui Dumnezeu nu e la capăt. După această nouă imagine a judecății, profeția se comută din nou pe linia îndurării, și astfel, în 6:8, Domnul se oprește din anunțarea judecății și iar cheamă Ierusalimul la pocăință! Dar după această nouă chemare, urmează un nou pasaj în care se arată cum poporul RESPINGE din nou harul divin.

6:10-17 – Poporul respinge din nou cu încăpățănare chemarea la pocăință prin profetul Domnului

Ieremia e cuprins de dezamăgire: *cui să vorbesc și pe cine să iau ca martor să mă asculte?* Nimeni din popor, nici măcar Iosia sau preoții sau inițiatorii reformei nu-l ascultau. Era cumplit de greu pentru Ieremia. El ajunge la concluzia că urechea lor e netăiată împrejur, că efectiv NU SUNT ÎN STARE să ia aminte. Dar pasajul din 6:16-17 ne arată nu că poporul nu e în stare să aminte, ci că poate lua aminte, dar NU VREA să ia aminte. Situația e mai gravă decât cea percepută de Ieremia. Căci puterea Logosului e mare și ea pătrunde și prin urechea surdă și împietrită și activează din nou posibilitatea de a alege. Cuvântul Domnului e pentru ei o ocară, o rușine, căci le vorbește de păcat și judecată când ei se cred bine și fac reforma! Vorbirea lui Dumnezeu prin Ieremia e pentru ei ca ceva ciudat, ca o injurie, ca un atac la persoană. De aceea îl leapădă ca pe ceva rău și rușinos. Dar nu erau cuvintele tânărului imperfect și neîncercat pe

nume Ieremia, ci vorbele lui Yahweh Însuși. Poporul face reforma, dar în inima lor e dorință de câștig, și nu doar la unii, ci la TOȚI, de la cel mai mic până la cel mai mare. Fiecare se gândește doar la confortul său în această lume. Ce e rău în asta? - ar întreba cineva. În ochii Domnului e un mare rău și un mare idol ca inima ta să se preocupe de câștigul, profitul, confortul tău în această lume. Iarășii sunt incriminați preoții și proorocii. Aceștia au un rol cheie în propagarea răului în Ierusalim. Căci rolul lor era tocmai acela de a muștra poporul și de a-l chema la curățire înaintea unui Dumnezeu Preasfânt. Dar tocmai ei sunt cei care leagă în chip ușuratic rana poporului. Cu reforma în brațe ei spun: *E Pace! E Pace! Domnul ne-a iertat și este de acum de partea noastră!* Dar Ieremia știe că NU este PACE. Că doar curățirea inimii Ierusalimului poate opri judecata și mânia aprinsă a Domnului!

Cum spuneam, versetele 16-17 ne descoperă că poporul efectiv nu VREA să ia aminte. Nu că nu POATE, ci că nu VREA. De două ori apare răspunsul calm, clar, sigur, deliberat din partea poporului:

- Nu vrem să umblăm pe ele.
- Nu vrem să fim cu luare aminte.

În v.16 și 17 Domnul face acum apel la TRECUT și la VIITOR pentru ca poporul să fie convins de păcatul lui. Trecutul le aduce aminte de perioada de înălțare a Ierusalimului și de calea inimii lui David. Și era vorba de trecutul lor. Acum nu era ploaie și Ierusalimul și Iuda nu aveau o situație strălucită printre popoare. Nu era ca altădată. Dar altădată de ce era mai bine? Din pricina căilor celor vechi în care umbla poporul! Mare lucru să ai un David în trecutul tău. E un reper IMENS! Dar ei îl calcă în picioare! Atunci când mărturia TRECUTULUI e călcată în picioare, Domnul face apel la VIITOR (v.17). E vorba de profeții care tot au umblat în Ierusalim anunțând mereu ce se va întâmpla în viitorul apropiat și îndepărtat al acestuia. Practic toată istoria Ierusalimului a fost mereu anunțată dinainte prin profeți. Mare har să ai la începutul anului un profet care să te înștiințeze de principalele încercări ce vor urma în acel an. Ei bine, Ierusalimul, mereu a beneficiat de acest har de a fi PREVENIT MAI DINAINTE de ce anume se va întâmpla în destinul său. Și prin ce prooroci minunați și credibili i-a vestit Domnul viitorul istoric. Practic cei mai minunați oameni din vechime au primit slujba de a fi prooroci ai Ierusalimului! Dar Ierusalimul a călcat în picioare și amintirile trecutului și prevestirea viitorului. Pentru simplu fapt că NU A VRUT! Dar ce nu a VRUT? Iată o mare întrebare fără răspuns!

6:18-30 - Din nou se anunță pedeapsa prin poporul de la miază-noapte

Secțiunea 4b-6 începe cu tema Nimicitorului de la miază-noapte și se încheie cu această temă. Tema Nimicitorului e tot mai frecventă și mai consistentă cu cât ne apropiem de finalul capitolului 6 culminând cu acest pasaj. Dar cu cât ne apropiem de finalul capitolului 6 cu atât avem mai multe posibile soluții divine călcate în picioare de popor și de Ierusalim. Deci cu cât soluțiile harului sunt respinse de popor cu atât tema Nimicitorului devine mai consistentă. Și această temă cum spuneam culminează cu finalul capitolului 6.

Mesajul este adresat neamurilor, adunării popoarelor și pământului întreg. Dacă Israel nu ia aminte măcar Neamurile să ia aminte. Căci și destinul lor este în joc, căci infidelitatea lui Israel aduce pe scena istoriei nu doar pe Nimicitorul lui Israel, ci pe Nimicitorul NEAMURILOR. Judecarea lui Israel devine o Evanghelie vie pentru popoare. Căci dacă Israel nu a înălțat Numele Domnului prin ascultarea sa de Domnul, Domnul Își va înălța Numele printre popoare prin judecarea lui Israel. E adevărat că nelegiuirea lui Israel a făcut ca Numele Domnului să fie hulit și păcatul să se înmulțească pe pământ. Dar prin judecarea lui Israel Domnul își reabilitează Numele înaintea Neamurilor chemându-le la pocăință. Deci așa cum am învățat și în Deut. 29:21-28, Dumnezeu Își va înălța în cele din urmă Numele prin Israel indiferent dacă acesta va asculta sau nu. Dacă va asculta el va deveni Lumina Neamurilor, dacă nu va asculta va deveni o pricină de groază printre popoare. Fie prin înălțarea sa, fie prin judecarea sa, Domnul tot își va înălța Numele Sfânt printre Neamuri prin Israel. Deci Domnul nu este în criză niciodată, și mărturia și mântuirea neamurilor sunt împlinite prin puterea Sa. Înțelegem că în joc rămâne mântuirea lui Israel. Căci Domnul vrea să-și înalțe Numele printre Neamuri pe linia îndurării și nu pe linia judecății. Dar dacă Israel va persista în fărădelege El o va face pe linia judecății. Cel care pierde din neascultarea lui Israel este Israel. Planurile Domnului se împlinesc oricum; Slava Sa, Numele Său sunt înălțate cu mare putere. Cei dintre neamuri care sunt deschiși către Creator vor fi mântuiți. Dar Israel nu va avea parte de această slavă, de această mântuire. Iată durerea din inima lui Dumnezeu. În cele din urmă miza rămâne Israel și nu Neamurile, căci acestea oricum vor beneficia de mărturia divină: fie prin înălțarea, fie prin judecarea lui Israel.

Acest pasaj insistă că Nimicitorul Neamurilor va lua forma unui POPOR:

- Iată că vine un popor din țara de la miază-noapte, un neam mare se ridică de la marginile pământului.

POPORUL ISRAEL trebuia să fie o unealtă a MÂNTUIRII pentru tot pământul. Dar neascultarea sa ridică un ALT POPOR care va deveni o unealtă a NIMICIRII. POPORUL rămâne UNEALTA prin care Domnul lucrează în istorie, fie că e vorba de mântuire, fie că e vorba de judecată. Dacă în spatele Nimicitorului este și lucrarea diavolului, putem spune că după cum Dumnezeu lucrează în istorie prin popoare și diavolul lucrează în istorie tot prin popoare. Căpetenia Egiptului lucrează prin poporul egiptean, cea a Asiriei prin poporul asirian, cea a Babilonului prin poporul haldeilor, cea a Mezilor prin poporul mezilor, cea a Greciei prin poporul grecilor. Atât răul cât și binele, atât mântuirea cât și nimicirea, atât Dumnezeu cât și diavolul lucrează pe PĂMÂNT prin POPOARE! Aici e o mare taină despre care am rostit câteva cuvinte când am reluat tema turnului Babel în comentariul pe capitolul 4. Mesajul din finalul capitolului 6 este adresat întregului pământ. Or se pare că o lucrarea cu impact mondial poate avea loc doar printr-un popor. O națiune nu ar fi deci o delimitare convențională, formală a unei mulțimi de oameni față de alte mulțimi de oameni din pricina unor diferențe de limbă, de obicei, de poziție geografică. E mai mult decât atât. În Gen.11:6, Dumnezeu spune despre omenire: *Iată că ei sunt un SINGUR POPOR...* Deci umanitatea e percepută ca un singur popor, ca un tot, ca

un sigur trup. Atunci când Domnul face mai multe popoare, atunci el face de fapt mai multe TRUPURI VII care formează împreună marele trup al umanității. Dar acum există o anumită INDEPEDENȚĂ și AUTONOMIE mai mare a elementelor componente. Când umanitatea era un singur trup, răul sau binele se propaga cu mare viteză în tot TRUPUL. Dar acum fiecare popor e un trup care se dezvoltă cu o anumită autonomie față de marele trup al umanității. Răul sau binele se propoagă cu viteză în cadrul trupului popor, dar nu se propagă le fel în celelalte trupuri-popoare. Popoarele par a semăna cu Bisericile locale. Un popor pare a fi pentru Umanitate ce este o Biserică locală pentru Biserica Universală. O biserică locală poate crește spiritual chiar dacă toate celelalte sunt pe moarte. Deși formează un singur mare TRUP există niște bariere clare de ordin spiritual între bisericile locale. Le fel este și cu privire la popoare. Dar ideea fundamentală este că o lucrarea cu impact GLOBAL se poate manifesta printr-o COMUNITATE și nu printr-un INDIVID. Celula de bază a umanității este NAȚIUNEA și nu individul. Astfel o lucrarea spirituală la nivel mondial se poate realiza, dar prin celula de bază, adică națiunea. Și acum înțelegem de ce Avraam în pofida credinței sale excepționale nu era de ajuns, cum nu a fost de ajuns nici Noe. El nu reprezenta un element de bază. Și acum înțelegem de ce PRIMUL, repet, PRIMUL lucru pe care i-l promite Dumnezeu lui Avraam este: *voi face din tine un neam mare!* (Gen.12:2). Pentru a putea influența în BINE întregul TRUP al Umanității Dumnezeu avea nevoie nu de un singur individ ci de un POPOR. Iată de ce toată TRUDA lui Dumnezeu de a avea un popor al Său. Până la NOE el a lucrat prin persoane ca Enoh, Noe, fără a influența întregul. Acum el creează popoarele pentru a lucra printr-un popor spre a influența ÎNTREGUL. Iată de ce tot Vechiul Testament e PLIN de referire la popoare. Referirea la POPOARE e chiar obositoare, pentru unii plictisitoare. Dar acum începem să înțelegem de ce tot se repetă ideea POPOARELOR. Este ca și cum Domnul tot ar insista pe un subiect foarte important, poate, poate luăm aminte și pricepem. Aici e o mare taină și un element fundamental în lupta spirituală. Națiunea e celula de bază a TRUPULUI umnaității, celulă care se poate dezvolta oarecum INDEPENDENT de ÎNTREG dar poate apoi INFLUENȚA ÎNTREGUL. Cel rău a înțeles aceste lucruri și a încercat prin fiecare popor în parte să manifeste o formă specifică a RĂULUI. Iar prin IMPERII a încercat ca forma răului cultivată într-un popor să o propage la nivel mondial. Ocultismul și iubirea de bani cultivate în Babilon au fost promovate în tot pământul prin Imperiul Babilonian. Antisemitismul german s-a vrut să fie promovat la nivel mondial prin acțiunile de cucerire a lui Hitler, etc. Dar Dumnezeu operează în istorie după aceeași strategie. El alege un popor. Nu vrea să facă prin el un mare Imperiu (aici e diferența față de strategia întunericului), ci vrea doar să îl înalțe înaintea popoarelor pentru a le atrage către Sine. Iată de ce toată truda sa cu Israel. Dumnezeu nu avea nevoie de o soție, dar s-a căsătorit pentru ca prin ea să mântuiască tot pământul! Căci întrezărim că el a dorit să-l trimită pe Mesia pe linia îndurării pentru a mântui tot pământul, nu doar pentru a-l judeca. Acum poate Mesia se putea naște oricând în istorie, dar Domnul nu a dorit ca Acesta doar să se nască, ci să vină și să aducă MÂNTUIREA și NU judecata. Astfel poporul Israel, devenind Lumina Neamurilor trebuia să pregătească drumul lui Mesia spre mântuirea întregului pământ.

Elementul LIMBII este în Gen.11 unul esențial pentru delimitarea națiunilor. Observăm că și în Ieremia 4-6 apare menționat elementul LIMBII în dreptul poporului prin care se va opera lucrarea de nimicire. În Ieremia 5:15, poporul nimicitor *este un neam tare, un neam străvechi, a cărui LIMBĂ nu o cunoști, și ale cărei vorbe nu le pricepi*. Mai mult decât zona geografică diferită, elementul LIMBII pare a fi cel fundamental în delimitarea popoarelor. În Gen.11 acest lucru este așezat în contextul în care Dumnezeu a creat lumea prin Logos, a judecat lumea prin Logos, a slavat pe Noe prin Logos. De asemenea este în contextul în care Adam a pus nume la toate animalele. Comunicarea e cea care leagă semenii între ei. Aceeași limbă creează legături profunde, și diferențele de limbă pun bariere esențiale în apropierea relațională. Imperiile din istorie au început de la un popor care apoi și-a extins prin CUCERIRE și constrângere influența și asupra altor popoare. El și-a impus LIMBA, sau a folosit o LIMBĂ răspândită deja de un alt Imperiu (cum a fost cazul Imperiului Roman care a folosit limba greacă răspândită prin Imperiul grec). Popoarele întinericului capătă putere când poporul Luminii e în neascultare, iar influența lor scade când poporul Luminii e în ascultare. Dumnezeu compensează situația creată prin neascultarea poporului Său prin judecarea acestuia înaintea popoarelor.

E interesant cum un popor poate influența întreg trupul umanității. Apocalipsa ne sugerează că Anticrist va fi reprezentantul unui popor care va cuceri lumea. Răul își extinde influența prin coerciție, dar binele prin OFERTĂ, prin chemare, căci Israel nu era chemat să cucerească lumea și să IMPUNĂ astfel lumii credința în Yahweh. Israelului i se poruncise să stea doar în granițele scrise cu mare precizie în cartea Legii. Nici un război de cucerire sau extindere în afară nu era aprobat de Dumnezeu.

În Noul Legământ Domnul vine cu o mare inovație, pe care o anunțase încă din Deut.32. Ce frumoasă e cântarea lui Moise. El a priceput marea minune a faptului că Domnul Și-a ales un popor dintre popoare. Și în fața eșecului acestui popor a prevăzut strategia lui Yahweh:

- Mi-au întărit gelozia prin ceea ce nu este Dumnezeu, M-au mâniat prin idoli lor deșerti; și Eu îi voi întărâta la gelozie ***printr-un popor care nu este un popor, Îi voi mânia printr-un neam fără pricepere.***

Dumnezeu avea să-i mânia prin Biserică. Neamurile fără pricepere aveau să fie chemate să formeze poporul lui. Dar nu națiunile ca întreg, ci rămășițe din toate națiunile. Astfel pe fața pământului se naște un popor care nu este popor. Nu e vorba de o națiune, dar e vorba totuși de un popor! În Noul Testament Dumnezeu lucrează tot printr-un popor. El nu renunță la această strategie. Căci omenirea formată din popoare poate fi atrasă către sine printr-un popor dintre popoare. Și marea taină e Biserica, acest nou popor răspândit printre popoare. Cum se regăsește elementul de limbă în acest nou popor?

Epistola către Corinteni pare să ne explice acest lucru. În 1 Cor.2:14 Pavel vorbește despre o vorbire duhovnicească universală cu care vorbește acest popor. Vorbire care nu poate fi înțeleasă de cel care nu face parte din acest popor. Acest popor are deci și o LIMBĂ a lui. Dar nu

e vorba de o diferențiere lingvistică, ci de una duhovnicească. Cel care realizează IDENTITATEA acestui popor este Duhul Sfânt. Căci prin El se naște acest popor, și prin El învață o limbă nouă, aparte. Deci elementul biologic, genetic este înlocuit cu nașterea din Duh, iar elementul lingvistic e înlocuit cu vorbirea duhovnicească învățată de la Duhul Sfânt. Astfel barierele lingvistice și cele biologice sunt depășite, anulate în acest nou popor. Iată un motiv pentru care la Rusalii Evanghelia era vestită în TOATE limbile pământului. Nu mai este o limbă sacră, așa cum fusese ebraica. Acum Evanghelia însăși e limba sacră, iar limbile pământului devin doar forme prin care această Evanghelie avea să fie vestită. Poate și darul vorbirii în limbi se leagă de acest aspect și are un rol pentru a ajuta acest nou popor să se desprindă de iudaism și de tiparul unei națiuni aparte, cu o limbă, cu putere politică, economică etc. Erorile Bisericii au fost din păcate tocmai cele legate de căutarea de fi un popor printre popoare ca Israelul de altădată cu structuri organizatorice, cu influență politică, economică. Dar Biserica e o taină... e un popor care nu e un popor. Dar având statutul de popor poate ca Israelul de altădată să influențeze în bine toate neamurile. Capacitatea de INFLUENȚĂ rămâne.

Acest nou popor mai are și elementul specific de a fi format din Biserici locale. Nu mai este o structură piramidală ca în Israelul de altădată. Există Biserici locale vii, răspândite printre toate popoarele. Se pare că Biserica locală devine celula de bază a Bisericii Universale, după cum Națiunea e celula de bază a Omenirii. Aceasta înseamnă că o Biserică locală ar putea influența Întregul Trup al lui Hristos! Aceasta ar însemna poate că o Biserică locală ar putea fi o Celulă de bază din cadrul națiunii în care este și să influențeze întreaga Națiune. Deci o Biserică locală vie din România ar putea influența întreaga Biserică Universală, și întreg poporul român. Biserica locală rămâne cheia strategiei lui Dumnezeu din Noul Legământ.

Acum întrezărim rostul trudei lui Dumnezeu de a-și face un popor al Său. Inima Sa bate pentru întreaga omenire. Mesia ar putea oricând să pună capăt răului prin judecată. Dar nu acest lucru l-a intenționat Domnul. Căci El putea să pună capăt răului prin judecată ca la potop fără Mesia. Rolul Sămânței promise era să zdrobească capul șarpeului și nu pe cel al omenirii. Căci judecata se putea manifesta oricând și fără Mesia. Mesia înseamnă prin definiție Mântuitor și nu Judecător. El va și judeca pentru că Mântuirea Sa a fost respinsă. Dar truda lucrării Domnului prin Mesia a fost spre mântuire, nu spre judecată. Căci Mesia nu avea să moară pentru toate păcatele lumii ca apoi să judece toată lumea! El a murit pentru toate păcatele lumii pentru a putea mântui întreaga lume! El a vrut și vrea să vină deci pe linia MÂNTUIRII. Și în acest context apare nevoia unui popor al Său care să-i pregătească CALEA!

Judecând în felul lumii, rece și pragmatic planul lui Dumnezeu, călcâiul lui Ahile este tocmai faptul că Dumnezeu Și-a ales un popor, s-a căsătorit cu un popor, s-a încurcat printr-un popor, a ales să lucreze printr-un popor. Căci ca planul să poată funcționa inima întregului popor (majorității din popor) trebuie să fie a Domnului. Or aici e marele eșec dacă vreți. Inima unor persoane Dumnezeu a reușit să o cucerească în fiecare secol, dar inima unui popor nu... Israel a avut două generații de aur... cea a lui Iosua și cea a lui David... dar amândouă pe final au lăsat multe zone de neveghere. Biserica pare că a avut parte de generația lui Pavel, dar și ea a lăsat pe

final zone de neveghere. Niciodată două generații la rând... și se pare că de acest lucru e nevoie ca impactul să fie cu adevărat global...Trezirile spirituale din Biserică nu au fost urmate de o generație și mai trezită, ci de una mai adormită. Inima părinților nu s-a întors spre copii și nici cea a copiilor spre părinți... Și nici Israelul, nici Biserica Universală nu au reușit să fie acel popor al Domnului care să trăiască în ascultare; de fapt toată istoria care începe cu Avraam și se încheie cu a doua venire a lui Mesia are în discuție ideea de POPOR și nu cea de persoană. Căci prin revelația generală a lui Dumnezeu orice om de pe fața pământului poate accesa sau nu mântuirea pe baza lui Hristos. Și acest lucru de la Adam până în prezent. Dar Domnul vrea să atragă OMENIREA ca trup către Sine, și atunci începe lucrarea printr-un popor care devine CHEIA biruinței. Și bătălia centrală devine câștigarea INIMII unui POPOR și nu a unei sau a unor persoane. Și acest lucru pentru că Domnul vrea să pună capăt răului pe linia îndurării zdrobind doar capul șarpelui și nu și pe cel al umanității.

În Noul Legământ Domnul formează un popor format din mai multe mici popoare (Biserici locale). Astfel, lupta de a câștiga inima unui popor nu se dă doar global, ci și la nivel local. Și dacă o Biserică locală e un popor al Său cu toată inima pentru El, ÎNTREGUL Bisericii Universale poate fi influențat, și apoi desigur ÎNTREGUL TRUP al Umanității. Deci cel mai mare bine, cel mai strategic lucru, cel mai înalt gest de iubire pe care îl poate face cineva este să câștige inima unei întregi Biserici locale pentru Domnul. Nu o carte senzațională, nu mii de evanghelizări sau mii de conferințe în Biserici locale; ci mai întâi de toate o Biserică locală ca ÎNTREG cu toată inima pentru Domnul. Acum înțeleg lucrarea și destinul mamei mele... anonimă în așa-zisa istorie a creștinismului, dar născătoare alături de tatăl meu a unei Biserici locale mai vii care are măcar șansa să caute inima Domnului departe de legalism, judecăți, formalism....

În cele din urmă nu David a împlinit mandatul primit de Iosua, ci Israelul condus de David. David singur nu putea face nimic împotriva Căpeteniilor Canaanului. Mandatul putea fi împlinit doar prin Israel ca NAȚIUNE. Și de fapt marele succes al lui David nu a fost cucerirea Canaanului, ci cucerirea INIMII lui Israel. David a fost vasul prin care Domnul a vindecat națiunea Israel și i-a câștigat inima către Sine. Iată marea lucrare a lui David și tot sensul suferințelor sale. David, a devenit ca Domnul și chivotul însuși, Salvatorul lui Israel, respins, prigonit, uitat și denigrat de Israel. Dar David a iertat, a răspuns cu bine la rău nu doar față de Saul ci față de tot Israelul. David a iubit cu o iubire asemenea iubirii lui Dumnezeu... și acum înțelegem miza încercărilor din peșteră cu Saul sau cea a încercării cu Nabal. Dacă David alegea să se răzbune se bloca procesul vindecării inimii lui Israel. Inima lui Israel s-a vindecat prin iubirea fără rest a lui David. El a scris o cântare de jale pentru Saul care a murit... El a întrupat fidelitatea față de Yahweh și a disprețuit câștigurile din această lume, căci L-a iubit pe Yahweh măcar că pierdea tot din această lume; el a întrupat iertarea și iubirea lui Yahweh față de Israel... Și Israel dominat de duhul lui Saul a privit la David... ani în șir.. Nimic nu părea să se schimbe... dar nu era așa.Cu cât David mai făcea un pas în întunecatului său labirint Domnul mai atinge puțin inima națiunii... David nu vedea toate acestea și nici nu înțelegea SENSUL GLORIOS al

labirintului său.. Dar pășea prin credință... Și într-o bună zi se produce prima minune... Osemintie, o rămășiță (O Biserică locală dacă vreți...) vine și-l pețește, îl roagă să le fie Păstor... Și nu era vorba doar de un interes politic, ci ei l-au dorit pe David ca Păstor sufletesc în primul rând... Și se naște regatul lui Iuda.... Dar întregul Națiunii nu este încă vindecat. Iuda urmează modelul lui David. David nu face niciodată o invazie împotriva Israelului; se dau războaie căci casa lui Saul atacă Iuda... Dar David rămâne smerit și continuă, poate acum conștient, strategia iubirii; și după 7 ani, tot Israelul îl pețește. Inima întregii națiuni e vindecată. Căci peșindu-l pe David, națiunea Îl peșea de fapt pe Cel care-l Unsese pe David... Și de-abia APOI, când întregul națiunii e vindecat planul Domnului se accelerează, începe cucerirea Canaanului, apoi a Ierusalimului, aducerea chivotului, planul pt Templu... Mesia era mai aproape ca oricând... David a acceptat până la capăt CĂSĂTORIA dificilă cu poporul Domnului, suferind, răbdând, și iubind până la capăt ca soțul Yahweh... Și așa s-a produs vindecarea unei NAȚIUNI. Dacă Domnul cucerește o INIMĂ, El poate cuceri un POPOR, și dacă cucerește un POPOR, El poate cuceri întreg pământul. Oare în căsnicia lui David cu Israel ce a însemnat pelcarea sa la Filistenii? Oare în tot acest proces care a fost rolul diabolic al crimelor lui Ioab care veneau exact în OPOZIȚIE cu spiritul mesianic, vindecător întrupat de David? Sunt furios pe IOAB... pe acest GHIMPE din coasta preabunului David... și mă pot răzbuna pe Ioab! Da mă pot răzbuna cu vârf și îndesat... învingând în inima mea prin puterea Domnului puterea malefică a Căpeteniei din spatele lui Ioab... Și o voi face nu pentru răzbunare, ci de dragul lui David... O voi face ca gest de mulțumire față de omul David, prin care Dumnezeu mi-a slavat viața de la moarte, prin exemplul căruia Domnul mi-a vindecat INIMA, din GREȘELILE căruia pot învăța ceea ce nu aș fi putut învăța altfel, și fără de care aș repeta și eu aceleași greșeli...

Doamne, din iubire față de David dă-mi puterea Ta împotriva Căpeteniei Ioab! Dă-mi fermitatea, verticalitatea, demnitatea ta ca să o zdrobesc în Numele Tău... Din iubire față de robul Tău David, dă-mi biruința! Fă-mi acest favor și lasă-mă să-i mulțumesc lui David pentru tot ce mi-a dăruit prin acest act de biruință. Tu m-ai învățat să fiu recunoscător! Tu m-ai învățat să mulțumesc tuturor celor ce îmi fac bine. Ce mult bine mi-a făcut David! Lasă-mă deci să-i mulțumesc... căci ce altceva îmi dorea David de la Solomon decât să-l întreacă și să biruiască și pe Ioab de la început... și Solomon a biruit pe Ioab dar nu a biruit duhul lui Saul pe care David îl biruise... Lasă-mă să fac ceea ce Solomon nu a făcut. Lasă-mă să biruiesc deopotrivă și pe Saul și pe Ioab! Căci eu sunt slab dar Tu ești tare! Și oare este ceva prea greu pentru Tine? De dragul lui David, ia aminte la ruga robului Tău și nu mă lepăda de la Fața Ta!

Prin taina Bisericii Universale formată din Biserici locale, Domnul dă șansa fiecărei Biserici locale să devină acel popor al Său în mijlocul căruia să locuiască pentru a putea mântui întregul. Iată că și Israel era format din mai multe seminții. David câștigă mai întâi inima seminției lui Iuda, și apoi este câștigată și inima celorlalte seminții. La fel o Biserică locală poate deveni acel popor al Domnului. Diavolul se luptă din răzputeri pentru a ține în umbră taina Bisericii locale, și am discutat cu alte ocazii multiplele defocalizări pe care el ni le face pentru a nu înțelege că cel mai mare bine, și cel mai de impact lucru pe care îl poate face cineva este acela

de a conlucra cu Duhul Sfânt pentru ca Biserica sa locală să devină acel POPOR al Domnului care să umble ca ÎNTREG pe căile Domnului. Iar partea acelu vas este cea a lui David: să accepte prin credință labirinturile date de Domnul, să facă acel puțin pentru schimbarea propriei inimi și atât.... de restul se va ocupa Domnul! Domnul ne cheamă pe fiecare din noi să fim un David, adică să ne căsătorim cu Biserica locală în care suntem și să o iubim cum Yahweh a iubit pe Israel. Să nu evadăm din această căsnicie, să răbdăm, să iubim până la capăt... Și în timp, poate Domnul va repeta minunea pe care a făcut-o prin David... poporul Său ca ÎNTREG l-a urmat. Iată taina tainelor, și marea provocare: cum să fie câștigată inima nu a unui vas, ci a unei COMUNITĂȚI pentru Domnul!

Revenim la Ieremia 6. Dumnezeu cheamă adunarea popoarelor pentru a anunța judecata lui Israel. Judecata lui Israel devine o reabilitare a Numelui Său printre Neamuri. Numele Său este înălțat peste toate Neamurile nu prin binecuvântarea lui Israel, ci prin pedeapsirea acestuia. Cum se reflectă acest principiu în Noul Legământ? Căci Israel era un popor vizibil printre popoare și judecata sa era vizibilă. Dar la Biserică lucrurile sunt mai complicate:

- Biserica este de la început prigonită (element perceput de popoare adesea ca pedeapsă). Cum mai devine elementul judecării unul clar și vizibil pentru popoare?
- Biserica locală pare a fi în Apocalipsa 1-3 pedepsită prin luarea sfeșnicului, dar nu neapărat printr-o intervenție și pedeapsă vizibilă ca în cazul lui Israel.
- Cum mai convoacă Dumnezeu în Noul Legământ adunarea popoarelor pentru a anunța mai dinainte judecarea Bisericii Sale?
- Dacă elementul de relevanță și vizibilitate față de popoare a unei Biserici locale nu pare a fi clar și foarte vizibil, cum ar putea fi acest lucru vizibil pentru judecarea Bisericii Universale?

Și având în vedere complicațiile de după Constantin cel Mare, întrebările de mai sus devin și mai dificile. Căci popoarele asociază creștinismul cu statele creștine și cu marile instituții creștine.

Petru ne spune că suntem în clipa în care judecata stă să înceapă de la Casa lui Dumnezeu, dar nu ne explică în ce constă judecata, la ce se referă. Conceptul de judecată a Casei lui Dumnezeu, a poporului lui Dumnezeu rămâne în Noul Legământ. Apocalipsa e o carte a judecării. Dar judecata începe de la Biserică (Apoc.1-3). Dumnezeu judecă fiecare Biserică locală în parte. Se pare că rămâne valabilă și ideea de judecată a Bisericii Universale. La Israel, în mod special judecata finală e foarte vizibilă, și era elementul care producea reabilitarea Numelui Domnului. În ce măsură judecata Bisericii devine o Evanghelie vizibilă pentru popoare? – iată marea întrebare! Căci judecarea lui Israel a fost pe deplin înțeleasă chiar de Babilonienii care au cucerit Ierusalimul. Vom vedea spre finalul cărții cum aceștia nu au spus că

au cucerit Ierusalimul prin puterea zeului lor Marduk (aceasta era interpretarea firească a popoarelor idolatre), ci că prin ei s-a împlinit pedeapsa lui Yahweh față de poporul Său, pedeapsă vestită mai dinainte de Ieremia. Astfel Nimicitorul neamurilor devine robul Domnului care, prin judecarea poporului Domnului, înalță Evanghelia Domnului peste tot pământul. În ce măsură acest principiu se poate aplica Bisericii? Ce indicii avem în Noul Testament? Avem vreun exemplu prin care judecarea unei Biserici locale devine o mărturie pentru cei care nu cunosc pe Domnul?

O mică paranteză. Pavel este noul Ieremia din primul secol. Căci înainte de căderea Ierusalimului din anul 70, Pavel a vestit Neamurilor că Domnul va lepăda pe Israel din pricina neascultării lui. Astfel, în anul 70 d.H Neamurile care au auzit de nenorocirile care s-au abătut peste Ierusalim au putut vedea judecata Sa peste poporul Său și să vadă cu claritate că Domnul nu a validat toată religiozitatea și fățărnicia din Israel. Și în anul 70 d.H Domnul și-a reabilitat Numele înaintea Neamurilor la fel ca în perioada lui Ieremia. Încă o asemănare dintre Pavel și Ieremia!

Dar cum rămâne cu efectul față de Neamuri a judecării unei Biserici locale? Mai este VIZIBILĂ și RELEVANTĂ această judecată? Sau ea devine operantă doar în la nivel spiritual? Dacă Isus era sfeșnicul unei Biserici locale, este făcut acest fapt CUNOSCUȚ Neamurilor care cunosc acea Biserică locală? Legat de elementul de vizibilitate punem și alte întrebări: Ce se întâmplă cu o Biserică locală care e părăsită de Duhul Sfânt, dar totuși mai continuă ca Israel de altădată să rostească Numele lui Isus? Să ne imaginăm că Isus și-a luat sfeșnicul din Biserica din Efes. Duhul Sfânt a părăsit pe toți credincioșii din Biserica din Efes. Ei sunt o simplă religie. Devin și ei nu o sinagogă, ci o Biserică a Satanei. Dar totuși ei continuă să se numească creștini. Continuă să se întâlnească Duminica și să proclame Numele lui Isus. În văzul comunității lărgite ei mai poartă Numele lui Isus. Ce se va întâmpla? Dumnezeu va interveni și cu o judecată vizibilă, istorică peste Biserica din Efes, la fel cum a procedat și față de Israel? Sau pur și simplu acea comunitate e lăsată să poarte Numele lui Isus la nesfârșit măcar că Isus nu mai locuiește acolo? Iată marea întrebare. Găsim indicii în Noul Testament despre acest lucru? Pavel ne spune că întreaga Biserică Universală dintre Neamuri poate fi lepădată la fel ca și Israelul de altădată. Dar Israel când e lepădat este și judecat înaintea popoarelor într-un mod vizibil și clar. Pavel nu ne spune în Romani 11 dacă judecarea Bisericii Universale va fi la fel de vizibilă ca judecarea Israelului.

Dar în Apocalipsa judecarea curvei celei mari prin fiară este făcută înaintea tuturor popoarelor. Toate popoarele află de judecarea curvei celei mari și toate se jălesc. Dacă această curvă nu este doar Ierusalimul apostat, ci și Biserica apostată, atunci înseamnă că prin Anticrist Dumnezeu ve realiza și o judecată vizibilă a Bisericii Apostate. În acest sens e interesant de speculat în istorie modul în care islamul a ras creștinismul devenit apostat din anumite zone ale lumii. Luther credea că Islamul e unealta prin care Dumnezeu va eradica de pe scena istoriei Instituția apostată a Bisericii. Și într-adevăr pe vremea sa Imperiul Otoman amenința întreaga Europă. Dar după reforma lui Luther amenințarea s-a mai diminuat... Oare tocmai trezirea

inițiată de Luther a condus către o amânare a judecării istorice? Oare cum se raportează Dumnezeu la formele instituționale care deși lipsite de viață mai poartă Numele lui Isus? Oare prin Anticrist se va face o judecată VIZIBILĂ înaintea omenirii a Bisericii Apostate cu toate formele, instituțiile și structurile ei aferente? Oare ASTFEL judecarea Bisericii va deveni VIZIBILĂ înaintea popoarelor? Dumnezeu a adus JUDECATA istorică peste Israel târziu, după ce acesta din punct de vedere spiritual era mort de mult. Totuși Templul mai era în picioare și Templul mai putra Numele Domnului. Anticristul pare a fi singurul indiciu din Noul Testament care ne-ar ajuta să susținem că și judecata Bisericii are de fapt două faze. Prima fază ca la Israel este lepădarea spirituală, luarea sfeșnicului. A doua fază este lepădarea și nimcirea istorică, vizibilă. Este interesant că în Vechiul Testament se pune foarte mult accent pe această a doua fază, deși destinul etern al poporului era de fapt pecetluit de prima fază. Dar a doua fază are o însemnătate atât de mare înaintea Domnului. Dar nu atât din perspectiva reabilitării Numelui Său printre popoare, cât mai ales din perspectiva durerii din inima sa de a aduce judecata istorică. Și aici îmi este greu să înțeleg. Căci în cele din urmă toate generațiile care nu au crezut în El în cei aprox. 800 de ani de la Sinai, au murit în păcat și au ajuns în Locuința Morților. Or ce e mai grav? Să ajungi pentru eternitate în iad sau să fii omorât de sabia lui Nebucadnețar? În cele din urmă CUM MORI contează mai puțin. Contează mai mult ce se întâmplă după ce mori. Dar Vechiul Testament vorbește foarte puțin despre ce se întâmplă după moarte. În contrast cu aceștia, egiptenii făceau din viața de după moarte centrul preocupărilor lor. Dar Vechiul Testament insistă mai mult pe destinul istoric, pământesc al lui Israel. În cele din urmă chiar dacă judecata istorică se amâna la infinit, toți acei evrei necredincioși ajungeau în iad... Deci care e marea diferență? De ce este atât de importantă și dureroasă această judecata istorică, vizibilă? Și aceeași întrebare are sens cu privire la judecata adusă peste popoare? Ce are atât de special o judecată istorică, vizibilă directă, decât cea judecată manifestată prin ajungerea în Locuința Morților după moartea fizică? În tot Vechiul Testament Yahweh insistă atât de mult pe judecata istorică, la fel de mult cât insistă Egiptenii pe judecata de după moarte. De ce? Dumnezeu pare mai preocupat de destinul istoric al poporului Său decât de destinul etern al acestuia. Noul Testament aduce un accent mult mai mare pe destinul etern. Isus este primul Profet evreu care vorbește foarte mult și foarte direct despre ce va fi după moarte. Apoi epistolele Noului Testament insistă și ele foarte mult pe destinul etern al sufletelor. Poate că în Vechiul Testament, înainte de moartea și învierea lui Isus, înadins nu se vorbea deschis despre acest subiect. Căci venirea lui Hristos trebuia să fie NECESARĂ și de-abia după moartea și învierea sa se putea vorbi deschis de biruința morții.

Revenim la tema acestei judecăți istorice. De ce este așa importantă pentru inima lui Dumnezeu? Nu înseamnă că destinul etern al oricărui suflet sau popor nu este important pentru El. Noul Testament ne arată cât se poate de clar că este extrem de important. Însă El acordă o importanță măcar similară și judecăților Sale în istorie. Durerea inimii lui Dumnezeu pare a fi legată de aceste judecăți istorice, și nu de Judecata de apoi de după moarte. De ce? Poate pentru că prin judecata istorică se pune capăt brusc vieții fizice, și deci posibilității omului de a se căi. După moarte, lucrurile sunt pecetluite. Dar în timpul vieții mai este șansa căinței. Și atunci

întreruperea vieții fizice a unui om păcătos devine mult mai dificilă decât judecarea unui suflet păcătos după moarte. Și Dumnezeu nu operează doar cu indivizi, ci și cu popoare. Oare va avea loc doar o înviere a oamenilor? Dacă va avea loc și o înviere a popoarelor? Dacă la fel cum un suflet reprezintă CEVA SCUMP și de preț înaintea Domnului la fel și UN POPOR reprezintă ceva la fel de SCUMP și de PREȚ? Dacă un popor este un ÎNTREG, o IDENTITATE, ceva aparte înaintea Domnului ca și un suflet? Și atunci la fel cum moartea unui păcătos anulează posibilitatea învierii în slavă a aceluși suflet, la fel și moartea istorică a unui popor anulează posibilitatea învierii în slavă a aceluși popor? Tot Vechiul Testament insistă pe ideea de popoare, națiuni. Până acum l-am văzut pe Domnul fiind doar Creatorul oricărui suflet. Dar acum încep să înțeleg că El este și Creatorul popoarelor. Și la fel cum fiecare om are un SUFLET al său, de mare preț, se pare că și fiecare popor ca ÎNTREG are un suflet al său la fel de prețios înaintea Domnului. Și Domnul vrea să răscumpere nu doar sufletele oamenilor, ci și sufletele popoarelor, căci la fel cum El a creat fiecare suflet, la fel El a creat popoarele. La fel cum unirea tuturor credincioșilor formează Mireasa lui Hristos cu care Hristos relaționează ca și cu o Persoană, se pare că la fel e și cu popoarele. Dumnezeu se raportează la un Popor ca la un SUFLET. Iată ce ne spun câteva pasaje din Scriptură despre popoare:

8. Când Cel Preaînalt a dat o moștenire neamurilor, când a despărțit pe copiii oamenilor, a pus hotare popoarelor, după numărul copiilor lui Israel,

9. căci partea Domnului este poporul Lui, Iacov este partea Lui de moștenire.

(Deut.32:8-9)

Capitolul 87

Un psalm al fiilor lui Core. O cântare.

1. Sionul are temeliiile așezate pe munții cei sfinți:
2. Domnul iubește porțile Sionului mai mult decât toate locașurile lui Iacov.
3. Lucruri pline de slavă au fost spuse despre tine, cetate a lui Dumnezeu! – (Oprire)
4. Eu pomenesc Egiptul și Babilonul printre cei ce Mă cunosc; iată, țara filistenilor, Tirul cu Etiopia: „În Sion s-au născut.” –
5. Iar despre Sion este zis: „Toți s-au născut în el”, și Cel Preaînalt îl întărește.
6. Domnul numără popoarele, scriindu-le: „Acolo s-au născut.” – (Oprire)
7. Și cei ce cântă și cei ce joacă strigă: „Toate izvoarele mele sunt în Tine.”

(Ps.87)

Domnul Se înfățișează la judecată, stă în picioare ca să judece popoarele.

(Isaia 3:13).

16. În ziua aceea, Egiptul va fi ca o femeie: va tremura și se va teme văzând mișcarea mâinii Domnului oștirilor, când o va ridica împotriva lui.

17. Chiar și țara lui Iuda va fi o groază pentru Egipt: cum i se va vorbi de ea, se va îngrozi, din pricina hotărârii luate împotriva lui de Domnul oștirilor.

18. În vremea aceea, vor fi cinci cetăți în țara Egiptului care vor vorbi limba Canaanului și vor jura pe Domnul oștirilor: una din ele se va numi cetatea nimicirii!

19. Tot în vremea aceea va fi un altar pentru Domnul în țara Egiptului, și la hotar va fi un stâlp de aducere aminte pentru Domnul.

20. Acesta va fi pentru Domnul oștirilor un semn și o mărturie în țara Egiptului. Ei vor striga către Domnul din pricina asupritorilor, și El le va trimite un mântuitor și un apărător care să-i izbăvească.

21. Atunci Domnul Se va descoperi egiptenilor, și egiptenii vor cunoaște pe Domnul în ziua aceea. Vor aduce jertfe și daruri de mâncare, vor face juruințe Domnului și le vor împlini.

22. Astfel, Domnul va lovi pe egipteni, îi va lovi, dar îi va tămădui. Ei se vor întoarce la Domnul, care-i va asculta și-i va vindeca.

23. În aceeași vreme, va fi un drum care va duce din Egipt în Asiria: asirienii se vor duce în Egipt, și egiptenii, în Asiria, și egiptenii împreună cu asirienii vor sluji Domnului.

24. Tot în vremea aceea, Israel va fi al treilea, unit cu Egiptul și cu Asiria, ca o binecuvântare în mijlocul pământului.

25. Domnul oștirilor îi va binecuvânta și va zice: „Binecuvântat să fie Egiptul, poporul Meu, și Asiria, lucrarea mâinilor Mele, și Israel, moștenirea Mea!”

(Isaia 19:16-25)

Toate aceste pasaje ne arată că Domnul oricărui suflet este Domnul oricărui popor. Că Cel ce a creat sufletele este Cel ce a creat și popoarele. Și că după cum fiecare suflet are o identitate, fiecare popor are o identitate. Domnul iubește tot ce a creat. El vrea să răscumpere nu doar sufletul, dar și trupul, nu doar OMUL, dar și creația, nu doar pe oameni, ci și pe popoare! Psalmul 87 și Isaia 19 vorbesc despre vremuri viitoare când popoare vrăjmașe în istorie lui Israel vor sluji Domnului alături de Israel! Observăm că Domnul a creat popoarele după numărul copiilor lui Israel, și popoarele sunt răscumpărate (NĂSCUTE) în SION, și apoi slujesc împreună cu Israel pe Domnul. Iată visele din inima Domnului. Ca prin Israel, prin căsnicia cu

Israel să nască din punct de vedere spiritual popoarele născute la viață istorică încă de la turnul Babel. Umanitatea e un Trup iar popoarele mădularele. Domnul vrea să răscumpere toate mădularele. Căci fiecare mădular este de preț și nici un mădular nu poate lipsi. Fiecare popor mădular primește daruri speciale și funcții speciale. Întregul e desăvârșit doar dacă toate mădularele sunt la un loc, împreună. Judecata istorică a lui Dumnezeu asupra unui popor înseamnă amenințarea distrugerii pentru totdeauna a unui astfel de mădular. Iată cum se explică zbaterea inimii lui Dumnezeu față de judecățile istorice. E mai mult decât destinul etern al unor suflete. E în joc destinul etern al identității unor popoare. Când se va împlini profeția din Isaia 19? În mia de ani? În Noul Ierusalim?

În noul Testament Evanghelia trebuie dusă la toate popoarele. Oare ne mai mirăm de ce? Ce ne spune Apocalipsa despre POPOARE, despre teologia popoarelor? La fel cum am urmărit tema Israelului în Apocalipsa, la fel ar trebui să urmărim și tema națiunilor în Apocalipsa. Și vom descoperi că acestea sunt prezente de la un capăt al altuia al cărții. De la 1:7 până 21:24. Într-adevăr, în Noul Ierusalim găsim NAȚIUNILE. Noul Ierusalim nu va fi format doar din unirea tuturor celor credincioși ci din unirea tuturor NAȚIUNILOR. Poporul român va fi un mădular, poporul egiptean un mădular, poporul german un mădular... Identitatea NAȚIUNILOR este prezentă nu doar în mia de ani (vezi Apoc.20), ci și în Noul Ierusalim (vezi Apoc.21).

Apoc.7 ne sugerează și ne arată că vor fi răscumpărați oameni din orice neam și din orice limbă, dar Apoc.21 ne arată că și popoarele vor răscumpărate. Această teologie a popoarelor ridică o mare întrebare. Cum se explică profeția lui Pavel din Fapte 28:28, și anume:

- Să știți că această mântuire a lui Dumnezeu a fost trimeasă Neamurilor și ele o vor asculta.

Și profeția e făcută în contextul în care Israel ca NAȚIUNE respinge această mântuire. Or la fel cum o rămășiță de evrei a primit Evanghelia, la fel rămășițe dintre diferitele Neamuri au primit Evanghelia. Deci care e diferența? Căci în discuție e ÎNTREGUL (NAȚIUNEA) și nu destinul individual al persoanelor. Iată că și Iacov citează din Amos 9 și spune în Fapte 15:

12. Toată adunarea a tăcut și a ascultat pe Barnaba și pe Pavel, care au istorisit toate semnele și minunile pe care le făcuse Dumnezeu prin ei în mijlocul Neamurilor.

13. Când au încetat ei de vorbit, Iacov a luat cuvântul și a zis: „Fraților, ascultați-mă!

14. Simon a spus cum mai întâi Dumnezeu Și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor care să-I poarte Numele.

15. Și cu faptul acesta se potrivesc cuvintele prorocilor, după cum este scris:

16. „După aceea Mă voi întoarce și voi ridica din nou cortul lui David din prăbușirea lui, îi voi zidi dărâmăturile și-l voi înălța din nou:

17. pentru ca rămășița de oameni să caute pe Domnul, *ca și toate Neamurile peste care este chemat Numele Meu,*

18. zice Domnul, care face aceste lucruri și căruia Îi sunt cunoscute din veșnicie.”

La ce se referă expresia subliniată? La Biserica formată din rămășițele credincioase din diverse popoare sau la NAȚIUNI care ascultă de Evanghelie? În Fapte 15 pare a se referi la Biserica formată din rămășițele dintre Neamuri. Ea este acel nou popor, reprezentant al neamurilor, care va chema deja Numele Domnului cand Israel se va întoarce la El. Aș vrea din toată inima ca profeția lui Pavel să se refere la NAȚIUNI, așa cum interpretează unii teologi care văd în mia de ani împlinindu-se această profeție. Dar când privesc în Noul Testament găsesc din păcate un alt tablou cu privire la vremea sfârșitului: oamenii vor umbla după lucruri rele, răul se va înmulți, dragostea celor mai mulți se va răci, oamenii vor huli Numele Domnului și nu se vor întoarce la El, toate neamurile pământului se vor bucura de moartea celor doi prooroci și se vor alătura fiarei pentru a se duce la Armaghedon... Aș vrea să văd alt tablou al sfârșitului, dar cu tristețe nu văd (poate deocamdată) vorbindu-se de acele NAȚIUNI ca ÎNTREG care vor asculta de Evanghelie făcându-l astfel pe Israel gelos... Mai sunt așa multe de zis... dar pe altădată. Capitolul 7 ne așteaptă de mult!